

OBODARAJANJE

Zgodbica:
Loti se odloči za prijaznost

1. del pravljice za otroke

piše: Pavla Klíner

Na čisto navaden ponedeljek je Loti prišla iz šole in lenobno, nekako utrujeno stopicala po stopnicah proti svojemu stanovanju v drugem nadstropju. Snela si je ključ okoli vratu, odklenila vrata in vstopila. Torba ji je sama od sebe padla z ramen in v kuhinji se je skoraj sesedla na klop. V šoli jim je učiteljica povedala, da je njihova sošolka Amalija v bolnišnici in da je ne bo kar lep čas. Od tega trenutka je Loti žrlo, da je bila ravno zadnji dan, ko sta bili skupaj, do nje neprijazna, čeprav sta bili sicer zelo dobri, celo najboljši prijateljci.

V petek sta se na poti domov povsem brez potrebe sporekli. V slaščičarni si je Amalija naročila vaniljin, Loti pa jagodni sladoled. Nadaljevali sta pot proti domu in nekaj časa tiho uživali v sladkih radostih. Loti se je lizanja njenega najljubšega sladolednega okusa lotila celo malce preveč navdušeno. Po nesreči je z usti odrinila kepico in ta je s korneta zletela naravnost na pločnik. »Joj, Amalija, poglej. Padla mi je na tla. Ahhh!« Amalija jo je pogledala, za trenutek prenehala lizati sladoled, nato pa ugotovila: »Kaj si ga pa tako žrla. Prav ti je.« S še večjim užitek je lizala svojo kepico. Loti pa Amaliji ni ostala dolžna »Kozá, kaj pa ti, no! Če bi jaz imela vaniljin sladoled bi ga nalašč vrgla stran. Kdo sploh je vaniljo? Tisti, ki nimajo kaj boljšega početi, na primer učiti se matematiko. Tudi tebi je prav za tisto dvojko ...« Amalijo so besede njene prijateljice zarezale, kot nož v srce, prejšnji dan je pri matematiki namreč dobila slabo oceno, a ni vedela, da je to zmotilo tudi Loti. Potegnila se je vase in pogovor z Loti se je klavrno končal. Pot domov sta nadaljevali vsaka zase. Amalija užaljena, Loti pa vedoč, da je izrekla stvari, ki jih ne bi smela, vsaj ne na tak način. Tako sta prišli do kraja, kjer sta se njuni poti razšli. Amalija je Loti užaljeno in s pogledom v tla pozdravila v slovo. Še vedno je v roki držala sladoled, ki pa ji ni šel več v slast in ji je začel kapljati po prstih. Loti jo je pogledala in ji prijazno ter v pričakovanju pogovora rekla: »Ja, adijo, saj se ...«, a Amalija je ni več hotela slišati in je že nadaljevala svojo pot proti domu.

S temi mislimi je Loti ždela na klopi v kuhinji in bilo ji je neverjetno žal, da je zbadla Amalijo s slabo oceno. Za zbadanje res ni bilo nobene potrebe, ker je sama res bila nerodna in kakor je Amalija pravilno ugotovila, celo malo požrešna, ko je uživala sladoled. Če bi lahko previla čas nazaj, bi vsekakor reagirala in odgovorila drugače in ne bi Amaliji vrnila »milo za drago«, saj je navsezadnje povedala resnico. Resda na malo grob način, pa vendar. Pravi prijatelji si to lahko dovolijo, kajne?

Loti se je strmeč skozi okno spraševala, kaj naj bi ji odgovorila, da bi bilo prav. Ko ji je Amalija rekla, da je žrla sladoled in da ji je prav, da je padel, bi morala morda reči: »Ja kaj, če sem pa lačna,« ali pa: »Ja kaj, če je pa tako dober.« Morda bi jo morala z besedami opozoriti, da se ne bi tudi njej zgodilo enako. No ja, karkoli bi že rekla, Amaliji ne bi smela očitati in privoščiti slabe ocene, saj to s sladoledom ni imelo res nobene povezave.

Še danes zjutraj je Loti težko pričakovala srečanje z Amalijo, čeprav preko vikenda ni zbrala poguma, da bi jo poklicala. Sama pri sebi si je mislila, da se bosta že pobotali in bo vse spet kot prej. Amalija pa je včeraj zjutraj dobila visoko vročino in nekakšne krče. Starši so je peljali v bolnišnico, kjer so zdravniki rekli, da bo morala nekaj časa ostati pri njih, da ji zbijejo vročino ter preženejo bolezen in da obiski niso dovoljeni.

Za vse je bilo sedaj Loti strašansko žal. Za grobe besede do Amalije, za to, da je ni poklicala že med vikendom ali se ji šla opravičiti. To je bila njena prva takšna izkušnja in začela je razmišljati tudi o tem, kako se včasih obnaša do svojega starejšega brata, ali pa do mame, očeta, babice, prijateljev ... Ugotovila je, da je skoraj vsakemu že kdaj zabrusila kakšno grobo, pregrubo besedo, čeprav se sedaj sploh ne spomni pametnega razloga za to. Vedno kadar se je tako obnašala je bilo ozračje napeto in počutila se je neprijetno.

Spomnila pa se je tudi na to, da je že večkrat na poti v šolo srečala starejšo ženico. Vedno jo je pozdravila in stara ženica se ji je v pozdrav široko nasmehnila, tako da je bila videti zelo vesela. Tudi Loti se je prikradel nasmeh na ustnice in še nekaj časa je hodila naprej, z nasmehom na ustnicah, ne da bi vedela, zakaj.

O takšnih in podobnih stvareh je razmišljala Loti in bila vse bližje zaključku, da **prijaznost in lepa beseda pravzaprav res nič ne staneta in vedno lepo mesto najdeta**. Lepa beseda prinaša sladke trenutke, ogreje srce in na usta nariše nasmeh. Zlobna beseda pa se nasprotno v srček zarezje kot nož in boli bolj kot, če bi se urezali z njim. Odločila se je, da bo od sedaj naprej poskusila biti prijazna s svojimi prijateljicami, domačimi in nasploh z vsemi ljudmi, ki ji bodo prišli na pot. Odslej bo dvakrat premislila, preden bo kaj rekla.

Pri srčku jo je zopet stisnilo. Misli so ji preskočile na Amalijino bolezen. Spraševala se je, ali jo zelo boli, ali ji je hudo, ker je sama v tisti veliki hiši, proč od svojih najdražjih, ali bo z njo vse v redu, ali bo ozdravela ... Loti ni bila še nikoli resneje bolna in o bolezni še nikoli ni razmišljala. Sedaj ji je tudi to zaposlovalo misli. Ugotovila je, kako srečna je lahko, da je z njo vse v redu, medtem ko njena prijateljica nima te sreče. Ko bi ji le lahko kako olajšala bolezen in jo razveselila. Vse bi naredila, da bi le Amalija bila čim prej zdrava in bi bili spet najboljši prijateljci ...

Ali lahko kaj naredim, čeprav ne morem do nje?

